

Sárdi Fülöp Sárdi Lacival Evez

Ez én vagyok Sárdi Lacival. Én ülök hátul.

Az iskolában volt egy fölmérés, hogy kik a sportos gyerekek, és a tornatanárom beajánlott engem evezésre, és akkor kerültem a Poseidon klubba, és ottan elkezdtem evezni. Egy klubban voltam, ami nekem egy csodadolog volt, mert eléggé rossz anyagi körülmények között voltunk. Ezek pedig csupa ügyvéd, orvos, bankárok. És persze engem is beöltöztettek: kaptam fehér nadrágot és kék kabátot arany gombokkal, ilyen evezős menő emberekkel. És a társaság is, minden, úgyhogy az úszás abbamaradt, mert azt mondtam magamnak, a fenének fogok én lejárni edzeni [úszni], kínozni magamat, maradok itt, itt nem kell semmit sem csinálni, és jó társaság van. És átmentem az evezésre -- ez 1931-ben volt. És az evezésnél ott is ragadtam.

Ott ismerkedtem meg a Steiner Lacival. Ő a klub fizető tagja volt, de nagyon jó sportos gyerek volt, és benne volt a csapatban. Mi együtt edzettünk, indultunk is, de mindig lemaradtunk. Akkor a Pannónia, a Hungária és a MAC volt a nagymenő [MAC -- Magyar Athletikai Club, a kontinens első sportegyesülete, melyet gr. Esterházy Miksa alapított 1875-ben. A két világháború között az ország legnagyobb sportegyesülete volt. -- A szerk.]. A Poseidonba általában zsidók jártak. Ennél volt zsidóbb, a Duna például kimondottan a zsidó arisztokraták meg a zsidók klubja volt, de a Pannónia, a Hungária és főleg a MAC, azok szélsőséges jobboldaliak voltak. De én tartottam velük a kapcsolatot. A Poseidon által bejutottam egy társaságba, és ezekkel jártunk állandóan kirándulni meg síelni meg mindenfélét. Sőt, télen minden héten egyik nap -- azt hiszem, csütörtökön este -- a Szondy borozóba jártunk. Ott mindig összejöttünk, és akkor ittunk nyolcan egy üveg vörösbort, énekeltünk meg együtt voltunk, szóval jó kis társaság volt. A társaságnak az volt az alapszabálya, hogy nő nem jöhet. Szóval ez a társaság nagyon összetartott, és nagyon együtt voltunk.

Az érettségi írásbeli után, tehát még mielőtt a szóbelim volt, az egyik evezős tagnak a vállalatához kerültem. Fölvettek engem alkalmazásba, a Rajna Feri, aki klubtag volt, vett engem oda a Borolinba. Tisztviselő voltam, de nem sokáig. Átnyergeltem a Steiner Laciékhoz, a boros céghez. Ez egy bornagykereskedés, aminek egy saját söntése volt. A Thököly út 44-ben a pince borpincének volt berendezve. Ott több ezer hektoliter bor volt, és volt Kőbányán egy bérelt pincéjük, ahol egy egész rész volt az övék. Nagyon gazdag emberek voltak, saját házuk volt a Thököly út 44. Nekem akkor 60 pengő volt a fizetésem, és az apám akkor mint üzletvezető 200 pengőt keresett. Tehát a 60 pengő az valami volt. Hazaadtam a fizetésem.

Amikor a Steinerékhez kerültem, Laci katona volt. És amikor visszajött, megszerezte a közgazdasági egyetemen a diplomát, és doktorátust kapott. És utána beiratkozott az Ampelológiai Intézetbe egy kétéves tanfolyamra. Ez a mai Kertészeti és Szőlészeti Egyetemnek volt az elődje. Akkor a legmagasabb borászati képzést adta az Ampelológia. Laci kvázi magával vitt erre a képzésre. Én nem tudtam volna se befizetni, de nem jutott volna eszembe se, de ő odavitt, és ez az ő érdeme volt, hogy én az Ampelológiai Intézetet is elvégeztem mint borász.